

Detektívmesse

Detektívmesse – bizony, van ilyen. Nos, ez a detektívmesse, amit most elmesélek nektek, pontosan abban a pillanatban kezdődik, amikor a királyság fővárosában – amit nem nevezek meg – a vártorony órája éppen elüti az éjfélt.

A harangszó felriasztja álmából Eulália Záhumenská királynét. Hogy egészen pontos legyenek: Eulália királyné álmodik, azt álmodja, hogy álmából harangszóra ébred. És ő álmodja mindazt, ami ezután következik.

Eulália királyné felül az ágyában. Egy pillanatra meredten bámul a sötétbe, majd halkan felsikolt:

– Emil!

Senki sem válaszol.

– Emil! – sikoltja újra Eulália királyné, most már hangosabban. Megnyikordul a királyi ágy, és az álmából felriasztott, álmottas Emil Záhumenský király felmordul:

– Mit óbégatsz, Eulália, megszomjajztál?

– Nem vagyok szomjas, csak épp az a kínos érzésem támadt, hogy valami szörnyűség történt most – feleli Eulália királyné.

– Lári-fári! – dörmögi Emil király. – Hiába beszélek neked, hogy vacsorára ne egyél lókolbászt. Mindig rémálmaid vannak utána.

– De mikor én annyira szeretem a lókolbászt! – sóhajtja Eulália királyné.

– Akkor inkább ebédre edd! – dörmögi Emil király, miközben a másik oldalára fordul és máris úgy horkol, hogy a falak is beleremegnek.

Persze – álmodja tovább Eulália királyné – holnap aztán majd kiderül, hogy az éjszaka sűrű leple alatt eltűnt Hyacinta Záhumenská királykisasszony, és vele együtt Dodo Vlček páncélos vitéz is, aki a lakosztályát őrizte aznap éjjel. Emil király tüstént parancsot ad a királyság gyászba borítására, és kidoboltatja, hogy aki Hyacinta királykisasszonyt megtalálja, jutalmul megkapja a fele királyságot.

A kihirdetés másnapján jelentkezik is egy ifjú, és a király elé vezetteti magát...

Málészáj detektívként mutatkozott be.

– Málészáj úr! – szólt sürgetően Emil király. – Én és nejem, Eulália, már igen sokat hallottunk önről. Bízvást reméljük, hogy sikerül megtalálnia leányunkat, Hyacintát és gonosz elrablóját, Dodo Vlček-et.

– Van-e szemtanúja a rablásnak? – kérdezte szárazon Málészáj detektív, anélkül, hogy elegáns, rövid szárú pipáját kivette volna a szájából.

– Hát, az bizony nincs – válaszolta elképedve Emil király –, ám minden jel arra mutat...

– ... hogy a várat tüzetesen át kell kutatnom – szakította félbe Málészáj detektív. – Van valami ellenvetése?

– Ugyan, dehogy! – tiltakozott Emil király. – Szabadkezet adok önnek minden zug átkutatására.

– Köszönöm – szólt Málészáj detektív. – Ürítse ki a zsebeit, és tegyen ki mindent az asztalra!

– Én? – kérdezte döbbenetén Emil király.

– Ugyan ki más? – kérdezett vissza Málészáj detektív.

Ez a titokzatos viszontkérdés egészen megzavarta Emil királyt. Ezután már semmit sem kért. A zsebeiből szép sorban kirakta az asztalra a következőket: királyi személyigazolvány, néhány agyag golyócska, Claudia Cardinale sztárfotója, a királyi kincstár kulcsa, álkulcs és egy bevásárló lista, rajta a venni valókkal: 1 liter tej, 1 liter félzsíros tej, élesztő, zongora.

Málészáj felügyelő benyúlt kockás zakója zsebébe és elővette a nagyítóját. Aztán kezébe vette Claudia Cardinale filmszínésznő fényképét, és a nagyító alá helyezte úgy, hogy Emil király is lássa. A színésznőt egy ház előtt kapták lencsevégre, és a nagyító alatt jól kivehetően látszott a ház egyik ablakának áttetsző függönye mögötti asztalkánál ülő három férfi.

– Ismeri valamelyik férfit? – kérdezte Málészáj detektív.

– Nem – csóválta a fejét Emil király.

– Hm, hm – hümmögte Málészáj detektív, akinek roppantul tetszett a színésznő fényképe.

– Ezt a fényképet, szíves engedelmeivel, megtartom, a többi holmit visszarakhatja a zsebeibe.

Málészáj detektív az ablakhoz lépett. Innen jó kilátás nyílt az egész városra.

– Ha nem tévedek, ősrégi szokás fekete posztóval bevonni a várost, amikor egy-egy királykisasszony eltűnik – jegyezte meg.

– Úgy van – bólintott Emil király.

– Tehát, ezt a szokást a királyság valamennyi polgára ismeri, így a posztókészítő is. Mennyit fizetett neki a fekete posztóért?

– Százezret – ismerte be Emil király.
 – Szép kis kereset! – csóválta a fejét Málészáj detektív. – Még egy királykisasszony-rablást!
 – Bámulatos következtetés! – kiáltott fel Emil király. – Hasonló gondolat még csak meg se fordult a fejemben! Tüstént idevezettetem a posztókészítőt.
 – Én ezt már megettem ön helyett – mondta Málészáj detektív és az ajtóra mutatott.

Az ajtó kivágódott és a fegyveresek beráncigáltak egy hevesen tiltakozó fickót.

– De hiszen ez az író Posztós! – kiáltott fel Emil király, aki még a szakközépiskolából ismerte az író Posztóst. – Ez nem a kis pé-betűs Posztós!

– Nagy pé, kis pé! Ha ön ilyen apróságokon lovagol, akkor én a továbbiakban nem kezeskedhetem a nyomozás sikeréért – jelentette ki elkedvetlenedve Málészáj detektív.

Ám ekkor Posztós írónak sikerült egy pillanatra kicsúsznia a fegyveresek markából. Benyúlt a zsebébe és előhúzott egy dátumot. Posztós, az író, ugyanis, amint ez köztudott, minden művét dátumozta, amikor elkészült vele, odaírta alá a dátumot. A legtöbb dátum nagyon régi volt, és ez óriási tiszteletet ébresztett mindenkiben. Posztós író művei láttán elismerően bólogtak az emberek.

– Képzeljék csak el – mondogatták –, ezt a művét akkoriban írta, amint ez a dátumból kiderül, amikor ehhez hasonló művet senki sem írt még.

És legott kalapot emeltek a művei előtt. Akinek pedig nem volt kalapja, máris indult, hogy vegyen magának egyet.

Posztós író dátumai tehát erős fegyvernek számítottak. No, és érthető, hogy most, amikor fegyveresekkel állt harcban, muszáj volt bevetnie a leg-erősebb fegyverét. Előhúzta a zsebéből a dátumot. 1. 1. 1. Az első év, első hónapjának első napja! Ez a dátum, mint ismeretes, alakzatát tekintve háromágú szigony – éspedig az a fegyver, melyet a tengerek mélységeinek királya, maga Neptun is használ. Posztós író meglengette a dátum-szigonyt, elengedte, és a dátum repült, repült – egyenesen Eulália királyné keblére. És e kebelben feltehetőleg szív lako- zott!

– Ah! – kiáltott fel Eulália királyné. És felébredt. Ezúttal igazán.

– Mit óbégatsz, Eulália, megszomjajztál? – kérdezi mérgesen az álmából felriasztott Emil király.

– Nem vagyok szomjas, csak épp az a kínos érzé- sem támadt, hogy valami szörnyűség történt most – feleli Eulália királyné.

– Már megint azt álmodtad, hogy Hyacinta leá- nyunk eltűnt, ugye? – kérdezte Emil király.

– Bizony, így van – felelte Eulália királyné.

A királyi házaspár aggodalmasan felsóhajtott, felkelt és már szaladt is a királykisasszony hálószobájába. A királykisasszony nem volt a szobá- jában. Eltűnt valóban.

Mit tehetett Emil király? Kinyitotta a szekrénykét, melyben Hyacinta királykisasszony a játékait tartot- ta, elővette a dobót, és kidobolta a hírt.

Épp csak hogy kidobolta, máris kitárult az ajtó, és a küszöbön ott állt egy ifjú, kockás zakóban, szájá- ban elegáns, rövid szárú pipácskával.

– Málészáj detektív vagyok – szólalt meg mély hangon az ifjú. – Hallottam, amit kidoboltak. Az önök leányát megtalálni, az nekem csekélység. Csú- pán néhány alapvető információt kérek önöktől. Ez az első eset, hogy eltűnt, nemdebár?

– Ugyan, dehogy! – kiáltott fel Emil király. – Még hogy, az első! Ha nem tévedek, már ezerkétszázhar- mincnégyszer eltűnt! Mondja csak, kisasszony, nem sok ez egy kicsit?

– Nem vagyok kisasszony, én Málészáj detektív vagyok – hangzott a sértődött válasz.

– A detektív ma én vagyok! – csattant fel Emil ki- rály hangja.

És ezzel kirántotta Málészáj detektív szájából az elegáns pipácskát. Majd feleségével, Eulália király- néval együtt, felkiáltott:

– Hiszen ez Hyacinta! Hála Istennek, előkerült!

Így végződött Hyacinta királykisasszony ezer- kétszázharmincnegyedik eltűnése. Megint csak szerencsésen.

– És most – szólta Emil király –, pár napig hagyjál bennünket békén ezekkel az eltűnésekkel. Olvasd a detektívtörténeteket, és hagyjál minket uralkodni!

Hyacinta királykisasszony ugyanis szenvedélyes olvasója volt Posztós író detektívregényeinek.

Egész kazalra valót elolvasott belőlük, majd ezek mintájára, szinte nap mint nap eltűnt, mindig más és más módon, aztán pedig nyomozni kellett utána.

Eulália királyné minden éjszaka ezzel álmodott. Senki sem tudja elképzelni, milyen gyönyörű álmok voltak ezek, melyekben ezerkétszázharmincnég- y történet bonyolódott. Vagyis el tudja képzelni min- denki.

Mindenki, aki ezt a detektívmesét olvasta, s e be- fejezést előre nem tudta.

Árgyelán Erzsébet fordítása

Megfejtések:

Titkosírás: József Attila: A Dunánál

Anagrammák: drótostót • bolgárkertész • cigányprímás

Költők mondják: Berényi Mária • Szécsi Magda

Betűhalmaz: Nem a győzelem a fontos, hanem a részvétel!